

ZÁBAVNÁ VÝUKA ANGLIČTINY

Trapasy

ENJOY LEARNING ENGLISH

ZÁBAVNÁ VÝUKA ANGLIČTINY

TRAPASY

Klaris s. r. o.
Hájkova 1
Ostrava 702 00
knihy@klaris.cz
www.klaris.cz

Kniha

Text:	Darren Baker
Překlad:	Boris Škandera
Grafická úprava:	Martin Vojkovský
Jazyková korektura:	Eva Bakerová Klára Urbanová
Odpovědný redaktor:	Pavel Benda
Ilustrace:	Andrzej Krawczak www.krawczak.art.pl

Tisk: FINIDR, Český Těšín

Audio CD

Vyprávění:	Darren Baker
Studio, zvuková režie:	Michal Smolan www.asi.f-m.cz

Tisk: FERMATA, Čelákovice

© **Klaris** 2004
© Darren Baker 2004

ISBN: 80-239-3475-9

Contents

	page
Introduction	6
1. Open the whisky	9
2. When in Rome...	13
3. Your feet go here	17
4. Taking a chance on Chance	21
5. Please, let it be serious	27
6. Tell it to Oma	33
7. They just know	37
8. A romantic trail in Vietnam	41
9. A little medicine	47
10. A hippo by any other name	53
11. Saved by the bell	57
12. Golden hands, dirty hands	61
13. Capitalists and Communists	67
14. Next time, to the back of the line	75

Obsah

	strana
Úvod	7
Otevřete whisky	9
Kdo chce s vlky býti...	13
Postavte se přesně na šlapky	17
Jak nedat náhodě šanci	21
Ať je to raději něco vážného	27
Řekněte to bábince	33
Prostě to vědí	37
Romantická stezka ve Vietnamu	41
Trochu medicíny	47
Jak se řekne maďarsky hroch	53
Zachráněn školním zvonkem	57
Zlaté ručičky, špinavé ručičky	61
Kapitalismus a komunismus	67
Příště pěkně zpátky do fronty	75

Introduction

There is no easy way to translate the Czech word *trapas* into English. An awkward moment, an embarrassing moment, a moment when you wish somebody else was standing there instead of you. None of these definitions quite explains it. Perhaps one way to better understand it is by looking at the root form *trap*. Experience a *trapas* and you're basically trapped.

No one knows more about *trapasy* than people trying to make themselves understood in a foreign language. Managing the grammar is bad enough, but all it takes is a slight shift in a vowel or consonant to make the native speakers laugh or take offense at what you said. For example, you want to say "please" to the nice man you just met in Poland but your *proszę* sounds like *prosię* and he thinks you're calling him a pig instead. Or you call the manager of the hotel to complain there's no sheet on your bed and he can't figure out why in the world you're so upset to find no shit on your bed. It should be obvious from the price you paid that the hotel doesn't allow dogs or perverts inside the rooms.

Trapasy is a fitting title for the third book of the series *Enjoy Learning English* in part because of the *trapas* that occurred in the preceding book. Part of the text had been color-coded to reflect various forms of the verbs, like the past simple, past participle, etc. The infinitive form is naturally the most prevalent but its clear blue color somehow ended up as a shade of dark purple that wasn't easily discernable from the black text next to it. All color has been removed from the text of this book to avoid accidentally discovering another colorblind person working in the publishing field.

The level of this book is meant for upper-intermediate to advanced learners. The narration on the CD was done therefore in real time.

Úvod

České slovo *trapas* se nedá dost dobře do angličtiny přeložit. Trapný moment, nepříjemná chvíle, okamžik, kdy si přejete, aby tady byl raději místo vás někdo jiný... Žádný z těchto výrazů nevystihuje přesně slovo *trapas*. Možná by při překladu pomohlo, kdybychom se na kořen tohoto slova podívali anglickýma očima „*trap*“ rovná se v angličtině „*past*“. Zkušenost s *trapasy* potvrzuje, že se v podstatě dostáváte do jakési pasti.

Nikdo nemá s *trapasy* bohatší zážitky, nežli lidé, kteří se snaží rozumně se vyjádřit v cizím jazyce. Zvládnutí gramatiky samozřejmě také není žádná hračka, ale pak stačí jen lehké přenesení důrazu či přízvuku či přehození souhlásky a samohlásky a domorodci se po vašem proslavu mohou uchechtat, nebo také smrtelně urazit. Například v Polsku chcete svému příjemnému protějšku říct „*proszę*“, ale vaše *proszę* zazní spíše jako *prosię* a hned to vypadá, že tomu druhému nadáváte do prasat. Nebo chcete říct recepčnímu v hotelu, že jste se v hotelovém pokoji ve své posteli parádně vyspal, ale vaše sdělení recepčního vůbec nepotěší, protože místo toho řeknete, že jste se tam vysral. Z ceny, kterou jste za nocleh zaplatil, je přitom jasné, že hotel nestrpí na pokojích psy ani úchyláky.

Trapasy je vhodný název pro třetí díl učebnice *Zábavné výuky angličtiny* mimo jiné i proto, že v předchozím dílu došlo k *trapasu*. Část textu byla barevně zakódována, aby lépe znázorňovala různé časy použitých sloves, jako např. „*past simple, past participle*“, atd. Infinitiv samozřejmě převažuje, ale zamýšlená jasně modrá barva pro infinitiv se nějak při tisku změnila na tmavě fialovou, která se nedala příliš odlišit od sousedního černého textu. Proto jsme se rozhodli tento díl pojmut čistě černobíle, abychom předešli riziku odhalení dalšího barvoslepého tiskaře.

Úroveň této knihy je určena studentům středně pokročilým až pokročilým. Rychlost vyprávění na CD odpovídá skutečnému reálnému času.

Tell it to Oma

Řekněte to bábince

The typical breakfast in the Czech Republic, for those who bother with it at all, looks quite simple. Piece of bread, some butter, cup of tea, and you're ready to go. Dinner too is often a simple affair, with maybe an extra slice of cheese or ham to liven things up. Lunch is more complicated, because in addition to some superb dishes, Czech cuisine includes a few that are downright bizarre. One afternoon you're having this delightful plate of pork chops, cabbage and dumplings, washed down with perhaps the finest beer in the world. The next you're gaping at four or five lumps of boiled flour dripping with butter, stuffed with fruit and covered in powdered sugar. Yikes!!

My first encounter with a dish of this variety occurred at a school cafeteria. The cook handed me a plate of what looked and smelled like sweet bread covered with vanilla sauce. I told her, no dessert now, thank you, just lunch. She didn't understand me, but it didn't make any difference. This stuff was lunch, and I had no choice but to go back to the table and hope there was some more soup left.

Neither the vanilla nor fruity lumps was as excruciating as a lunch I had experienced in Germany earlier. I had been invited to the home of a friend for pork chops, mashed potatoes and applesauce. Joining us were her mother and grandmother, and everything seemed normal enough until her grandmother, Oma, began stripping the fat off her pork chop, twirling it around with her fork, then chewing and swallowing it like it was a piece of meat. I tried to let it go, telling myself that this old lady had survived two world wars and probably appreciates a chunk of fat better than most people. But I was put on the spot when my friend and her mother finished off their fat in the same manner. My friend told me not to worry about my own gristle, explaining that she had only eaten hers because traditions ran strong in her family. She should've told that to Oma, who in no time asked aloud, as only a grandmother could, "Ist das Fett nicht gut?" Her stark Teutonic stare could mean only one thing: "Down with it, young man."

So, under the watchful gaze of Oma, I picked up my fork and began the swirl, slowly, in the vain hope that somebody might suddenly offer me more potatoes or applesauce to go with it. I eventually got it into my mouth and managed to fake one or two chews before gulping it down with a minimum amount of squirming. But it took a lot of white Swiss chocolate afterwards to finally get rid of the nasty aftertaste. I say a lot because Oma, not surprisingly, seemed to hang on every piece I plopped into my mouth. She looked like she was about to say out loud at any minute, "Gib him another Stuck of Fett before he eats all our chocolate!"

Typická česká snídaně vypadá u lidí, kteří se snídání vůbec obtěžují, velice jednoduše. Krajíc chleba, nějaké to máslo, hrnek čaje a jde se. Večeře bývá také poměrně prostou záležitostí, snad jen obohacená plátkem sýra nebo šunky pro oživení. Zato oběd bývá komplikovanější, a to mimo jiné proto, že vedle některých výtečných dobrot obsahuje česká kuchyně také několik naprosto bizarních pokrmů. Jednou si libujete nad krásným kusem vepřového se zelím a knedlíky, a to všechno zapijíte patrně nejlepším pivem na světě. A druhý den civíte na hroudu pěti knedlíků z uvařeného těsta vycpaných ovocem, topících se v másle a pokrytých práškovým cukrem. Brrr!!

K mému prvnímu setkání s pokrmem tohoto druhu došlo ve školní jídelně. Paní kuchařka mi podala talíř s něčím, co vypadalo a vonělo jako sladké pečivo polité vanilkovou omáčkou. Řekl jsem jí, že moučník nechci, děkuji, že si dám jen oběd. Nerozuměla mi, ale na tom stejně nezáleželo. Ta podivnost totiž byla obědem a mně nezbylo nic jiného, než se vrátit ke stolu a doufat, že ještě zbyla nějaká polévka.

Ani vanilková omáčka ani ovocné knedlíky však nebyly tak mučivé jako oběd, který jsem kdysi zažil v Německu. Byl jsem pozván do domu jedné mé známé na vepřovou kotletu, bramborovou kaši a jablečnou omáčku. Obědvaly s námi také její maminka a babička a všechno probíhalo celkem normálně až do okamžiku, kdy babička začala ze své kotlety odřezávat tlusté maso a namotávat si ho na vidličku, pak je žvýkala a polkla, jako by to bylo normální maso. Snažil jsem se to ignorovat a říkal jsem si, že tahle dáma přežila dvě světové války a cení si proto tlustého více než většina lidí. Toto mé vysvětlení však obstálo jen velice krátce, neboť maminka i dcera zlikvidovaly své kusy tlustého masa naprosto stejným způsobem. Moje přítelkyně mi řekla, ať ten svůj kousek s chrupavkou klidně nechám na talíři, že prý ona ten svůj snědla jen proto, že je to v její rodině silně zakořeněná tradice. Měla to raději říct své bábince, která se vzápětí hlasitě (jako každá babička) zeptala: „Ist das Fett nicht gut?“ Její přísný germánský výraz, s jakým na mne upírala zrak, vyjadřoval jedině: „A šup s tím do pusy, mladíku!“

Pod přísným dohledem bábinčky jsem tedy vzal vidličku a začal namotávat, co nejpomaleji, v marné naději, že se mě třeba někdo náhle zeptá, jestli nechci přidat bramborové kaše či jablečné omáčky. Nakonec jsem ten mastný žvanec vložil do úst, jednou nebo dvakrát naoko žvýknul a pak jsem tu věc téměř bez grimas spolkl. Protivné pachuti jsem se ale zbavil až po zkonsumování velkého množství bílé švýcarské čokolády. A šlo opravdu o velké množství, protože bábinčka samozřejmě visela na každém kousku směřujícím do mých úst. Vypadala, že každou chvíli hlasitě řekne: „Tejte mu ještě kousíček toho špeku, neš nám spapá fšechen čokoláda!“